

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Marie Žiškové, v právní věci **žalobce J. K.**, zastoupeného JUDr. Svatoplukem Bundou, advokátem se sídlem Mírové nám. 35, Ústí nad Labem, proti **žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, se sídlem Velká hradební 61, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/02, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2004, č. j. 5 Ca 126/2004-16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna advokáta JUDr. Svatopluka Bundy **se určuje** částkou 1 075 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Včasnou kasační stížností ze dne 14. 7. 2004 se stěžovatel (dále i „žalobce“) domáhal zrušení pravomocného shora uvedeného usnesení městského soudu, kterým soud postoupil

žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/01, Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

V odůvodnění usnesení soud uvedl, že žalobou je napadeno rozhodnutí, kterým v posledním stupni rozhodovalo Finanční ředitelství v Ústí nad Labem, tj. správní orgán, který má sídlo v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem a protože zvláštní zákon ani zákon č. 150/2002 Sb., s. ř. s. nestanoví v této věci zvláštní místní příslušnost, rozhodl soud v souladu s § 7 odst. 6 s. ř. s. o postoupení věci věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

V kasační stížnosti žalobce namítl, že Městský soud v Praze vydáním rozhodnutí ze dne 3. 5. 2004 pod č. j. 5 Ca 246/2003-54 a ze dne 22. 6. 2004 pod č. j. 5 Ca 125/2004-16, č. j. 5 Ca 126/2004-16 a č. j. 5 Ca 127/2004-11, nepostupoval způsobem, který soudu stanoví s. ř. s., neboť soud tím, že věc rozdělil, postupoval v rozporu s § 39 odst. 1 s. ř. s. a to vše z toho důvodu, že všechna žalobou napadená rozhodnutí spolu souvisí. Žalobce trvá na tom, že žaloba byla podána v souladu s § 7 odst. 2 s. ř. s. Rozdělením žaloby dochází ke zbytečným průtahům a řízení se tak stalo neekonomickým. Další pochybení soudu spočívalo v tom, že žalobce byl zbaven možnosti podat kasační stížnost proti usnesení ze dne 3. 5. 2004, neboť soud mu neustanovil zástupce. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení městského soudu ze dne 3. 5. 2004, č. j. 5 Ca 246/2004-54 a ze dne 22. 6. 2004, č. j. 5 Ca 125/2004-16, č. j. 5 Ca 126/2004-16 a č. j. 5 Ca 127/2004-11 a věc spojil do jediného řízení. V dalším pak odkázal na obsah kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu ze dne 3. 5. 2004, č. j. 5 Ca 246/2004-54.

Ze soudního spisu je zřejmé, že žalobce napadl jednou žalobou více rozhodnutí, a to Ministerstva financí ze dne 17. 9. 2003, č. j. 533/65142/2003 (kterým byla zamítnuta jeho žádost o prominutí daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1998), dále rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/1/02 (kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 5. 12. 2001, č. j. 25431/01/197970/1619), rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/02 (kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 5. 12. 2001, č. j. 25406/01/197970/1619 a konečně i rozhodnutí Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 7. 11. 2002, č. j. 25173/02/197970/1619.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 12. 2003, č. j. 5 Ca 246/2003-45 vyloučil k samostatnému projednání přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/1/02 a č. j. 4337/110/02 a rozhodnutí Finančního úřadu v Libochovicích ze dne 7. 11. 2002, č. j. 25173/02/197970/1619. Usnesením ze dne 22. 6. 2004, č. j. 5 Ca 126/2004-16 pak postoupil věc (žalobu proti rozhodnutí Finančního ředitelství ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/02 Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Svým obsahem směřuje kasační stížnost do usnesení, kterým soud postoupil jinému soudu žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 9. 2002, č. j. 4337/110/02, neboť, dle tvrzení žalobce, toto rozhodnutí souvisí s ostatními, žalobou napadenými rozhodnutími a nemělo být postoupeno k vyřízení jinému soudu.

Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je však k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, pokud nestanoví zvláštní zákon jinak. Protože v daném případě zvláštní zákon nestanoví jinak a žalobou je napadeno shora uvedené rozhodnutí žalovaného, tedy správního orgánu majícího sídlo v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem, je místně příslušným rozhodnout o takové žalobě Krajský soud v Ústí nad Labem.

Žalobce se žalobou podanou městskému soudu domáhal i zrušení rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 17. 9. 2003, č. j. 533/65142/2003, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prominutí daně z příjmů fyzických osob za rok 1998, stanovené dodatečným platebním výměrem Finančního úřadu v Libochovicích. Protože v této věci rozhodovalo v posledním stupni Ministerstvo financí, tedy správní orgán mající sídlo v obvodu Městského soudu v Praze, je místně příslušným soudem rozhodnout o takové žalobě Městský soud v Praze.

Podle § 39 odst. 2 s. ř. s., směřuje-li jedna žaloba proti více rozhodnutím, může předseda senátu usnesením každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné.

V daném případě nebylo možné společné řízení ve věcech žalobou napadených, a to vzhledem k zákonné úpravě místní příslušnosti soudů shora uvedené, městský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže předmětnou věc vyloučil k samostatnému projednání a následně ji postoupil soudu místně příslušnému.

Z uvedených důvodů je kasační stížnost jako nedůvodnou, třeba zamítnout.

Stěžovatel nedosáhl v řízení procesního úspěchu, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 120, § 60 odst. 1 s. ř. s.), žalovanému náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl pro řízení o výše uvedené kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát (usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2004, č. j. 5 Ca 126/2004-27); v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.)

Výše odměny byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby spočívající převzetí a přípravě právního zastoupení, a náhrady hotových výdajů, tedy ve výši 1 x 1 000 Kč a 1 x 75 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 1 075 Kč. Tato částka

bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2005

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu